

(המשך מעמוד 9)

שים דווקא אותם באנטיישי מיות, תתייחס אליהם כאל אויב לאומי מסוכן.

מידוך חמשת הימים

כאשר הגיעו הירוקים לבסוף לגשר אלנבי, כבר נוצר מצב של היסטוריה, שבלט לעין במקום.

העיתונאים הורחקו ממיתקן ביי קורת-הגבולות, והצטוו לעמוד הרחק משם. השער, שכמעט אינו נסגר לעו"ל, ננעל. טורים ארוכים של מכוניות נאלצו להמתין לפניו. התיילים היו אחוזי-היסטוריה, והתייחסו לעיתונאים כגסטו. מכשירי-הקשר טירטרו בלי הרף, והעירו על בהלה גם בדרגים גבוהים יותר.

לבסוף התגלתה הסכנה הנזירה במלוא עוצמתה: ארבעה גברים צעירים וצעירים, שלא הבינו מה גרם להיסטוריה כבי"ב, הם זעמו על כי לא ניתן לחברתם, בריגוטה היינריך, להיכנס.

החמישה כללו, מלבד אולריך טילגנר, בעל המיסמך שעורר את הרעש, את הו"ר, יורגן רנץ, חבר הכנסת טאג והבר ועדת-החוץ שלו, גבר בעל מחשבה חריפה ודיבור מדויק וגבי גוטוולד, צעירה בעלת שיער בלונדי גולשי, גם היא חברת הכנסת. שבעה כמותו מחוגי השמאל החדש, אלי שמייסנר, בעל הקוק הגדול, חבר ההנהלה הארצית של המפלגה, בא מתנועת הסטודנטים, הוא זכה מייד בכינוי "קארל מרכס הצעיר", בשל מיונו לאליל השמאל, החבר החמישי

היה מוחמד עזומה, צעיר ערבי מופה, ממושקף ומשופם, אשר ירד לפני 13 שנים לגרמניה, הוא שתק ברוב השיחות. נראה שצורף למישלחת בעיקר בגלל שליטתו בשפה הערבית, וגם העברית.

כאשר עברו על פני השלט ברכוב הבאים, היה ברור שהם רחוקים מלהיות ברוכים. הם עמדו בעינה של סערה היסטורית, שהלכה וגברה משי עה לשעה.

כאילו לא די בכך, נוצר גם קשר בין האורחים ובין כלייהתיקשורת. המקור מיים והורים. הירוקים ביקשו לסייר בישראל ובשטחים הכבושים בלי ליווי רועש, כדי לקבל רושם בלתי-אמצעי ולדבר עם אנשים ברוחב. הם התחמקו מן התיקשורת, והדבר עורר את זעמם של העיתונאים, שאינם רגילים ליחס כזה.

יתכן שהיה לכך גם גורם אחר. בגרמניה נדרפים הירוקים על-ידי הטלוויזיה, שהיא בידוי הימין, והעיתונות, השייכת בעיקרה לאלילהון ימניים כמו אקסל שפרינגר. הם למדו לחשוך בכלייהתיקשורת ולראות בהם אויב, והוכיחו שאפשר להצליח בלי עריהם. יחס התיקשורת הישראלית אליהם בוודאי לא שינה יחס זה.

כך קרה שבכל חמשת ימי הביקור ערכו כלייהתיקשורת מעין מידוך אחרי הירוקים, שחמקו מידיהם שוב ושוב. עיתונאים מקומיים וזרים, שנילו שעות ארוכות בנסיון לאתר את תנור עותיהם, לא אהבו אותם בשל כך יותר.

המהומה בכנסת

הירוקים התכוונו לבקר ביום הרביעי, למחרת כואם לארץ, כי גדה המערבית, אנשי הרשימה המת-

כאוש את העיתונות

במסיבת עיתונאים יוצאת-דופן, הגדולה ביותר שנערכה מזה זמן רב

בבית-סוקולוב בתל-אביב, סיכמו הירוקים (עם הגב למצלמה) את ביקורם. המסיבה התנהלה בעברית ובגרמנית, כאשר אבי גלזרמן (שני מימין) מתרגם.

בקושי הספיקו לשבת שם, מול יו"ר הישיבה (שהיה באותו רגע מאיר כהן-אבידוב, שהערתו על הצורך "ל-רטש את הבטן ולנקר את העיניים" של חשודים ערביים הוכרה קודם לכן כשיחה). כאשר החלה המהומה, אנשי התחיה הכינו מראש תעלול-פירוטומת. אחרי שהודיעו על כך לכלייהתיקשורת, ציירו פלאקאט פרימיטיבי, על גב של מודעת-תיירות. המ"סר: "ירוקים-חומים-החוצה".

היה זה סיגנון נאצי אופייני, חיקוי מודע של תעמולת-יגבלס. לעיני האורחים הנדהמים, נערכה ההתכתשות בין גאולה כהן, תופיק טובי ויובל נאמן, שהסתיימה כאשר הופיע הילל על בימת-היו"ר, גירש את הניהול לידיו.

גבי גוטוולד הבלונדי נטשה את האולם בזעם כראשית המהומה, ולקחה עימה את אולריך טילגנר. האחרים עמדו לעשות כמותה, אך המארחים שיכנעו אותם שבכך הם היו משרתים את מטרת אנשיהתחיה. הם שוארו כאלם עד שוך הסערה, ואז יצאו.

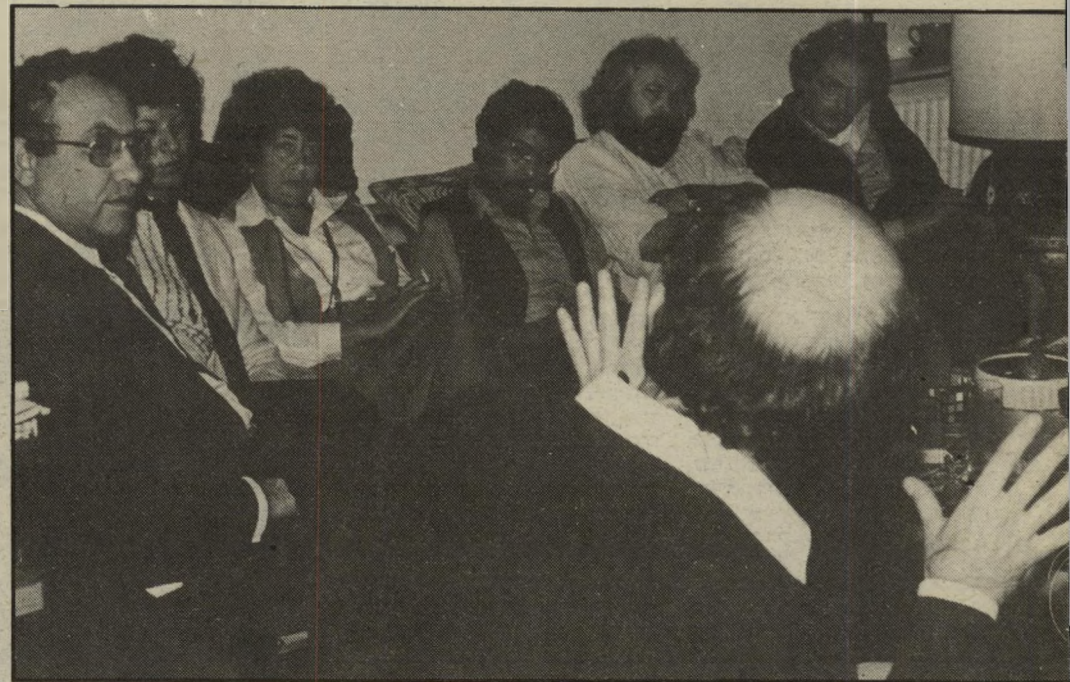
בחוקן הכינו להם המארחים ארוחת-צהריים במזנון-הכניסה, כמקובל לגבי אורחים של

התחילה לצלמם ולשאלם, הופיעה פלוגה של סרננים, בהנהגת קצין הכנסת עצמו, וגירשה את העיתונאים בכוח. לאורחים נאמר שהיו"ר הורה להעבירם לחדר אחר — אולם-ההר"צאות בקומת-הקרקע, המרוחק מן העיתונאים. הירוקים נאלצו לחכות כי רבע שעה במסדרון עד שהתפנה אולם זה. אחרי שהוכנסו, גרשו ממנו העיתונאים שהסתננו פנימה. לאחר מכן שינה הו"ר את טעמו והניח לעיתונאים להיכנס — אך אז התברר כי האורחים עצמם אינם מוכנים לכך. הם רצו לדבר בצורה חופשית, בלי נוכחות התיקשורת.

ליד הדלת עמדו הסרננים, וכידיהם מכשירי-הקשר המטרורים. באווירה זו ניהלו הירוקים דרישה עם חברי הר"צ שימה המתקדמת, שאליהם הצטרפו לאחר מכן ח"כ מוחמד תד ממפ"ם, עבדי-אליהאב דראושה ממיפלגת-ה"עבודה, צ'רלי ביטון ותופיק טובי מר"ק"ח, טובי נאם באזוניהם נאום פוליטי, בנוסח הסיסמות השגורות של מיפ"לגתו, שהתקבל בספקנות מסוימת על-ידי הירוקים, שהם אנטי-סובייטיים כפי שהם אנטי-אמריקאיים. דבריו של ביטון על מצב היהודים המיוזרחים עורר אצלם עניין רב יותר.

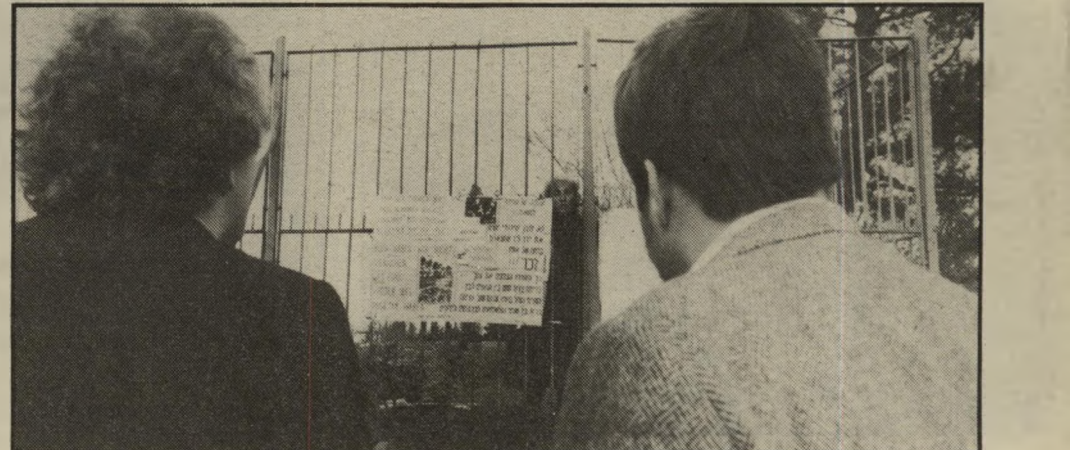
קדמת שיכנעו אותם לבוא, תחת זאת, לכנסת, מפני שאחרת לא יספיקו להיות שם בשעה שפועלת המליאה. הירוקים נענו.

עוד לפני שהגיעו למישבן, באיחור-ימה, דמתה הכנסת למצודה במצור. היו"ר ועוזריו גרי מז להיסטוריה בבית, שלא זכרי רה דוגמתה מאז קיום המישבן. הסרננים הועמדו במצב של כוננות עליונה, לאנשי הרשימה המתקדמת, שאירחו את הירוקים באותו יום וורק בו, נאמר כי מותר לאורחים לבוא רק לחדרהעיתונאים, הנמצא ליד הכניסה, כאשר הגיעו האורחים לשם, וסוללה של צלמים ועיתונאים רעבים-לחדשות

הישראלית למען שלום ישראל פלסטיני. מול ה"מצלמה: יורגן רנץ, אלי שמייסנר, מוחמד עזומה, חברי המישלחת, עם נעמי קיס, ח"כ מיעארי ואשתו.

שיחת נפש צבי שולדנר, מרצה באוניברסיטה, מדבר אל לב הירוקים. בגנישה שקיימו הירוקים עם חברי המועצה

אשה תימהנית, ניצולת-השואה, שהפגינה נגדם מול הכנסת, השלט שנשאה אמר: "לא יתכן שיהודי ושיט את ידו ליד המגואלת בדמם של אחיו. זכור!"

ראיון בילעדי הירוקים, שסיירו במשך כל ימי ביקורם להעניק ראיונות לעיתונאים, הקדישו חצי שעה לשיחה עם

שיחה בגרמנית

תשומת-לב מיוחדת עוררה נוכחותו של גרשום שוקן (מימין בתמונה, בשיחה עם יו"ר המשלחת, יורגן רנץ), בעל הארץ ועורכו, במסיבת-העיתונאים.

ח"כים, אך בדרך נעדרה להם הפתעה נוספת: הסרננים היו דינע להם כי רק האורחים עצי מם, ומלווה אחד בלבד, יוכנו להיכנס למיזנון, בשל "חיסור מקום". היתה זאת הנראה חסרת-תקדים. יש ליד המיזנון חדר נוסף גדול רחוק למטרות כאלה.

הירוקים החליטו לאכול במקום אחר, מחוץ למישבן נתקלו בשתי (המשך בעמוד 48)